

Blynų kvapas ir gyvos tradicijos: 8-ąjį gimtadienį pasitinkanti Kolorado lituanistinė mokykla išvarė žiemą

Vasario saulė tą šeštadienį Kolorade šildė beveik pavasariškai, ir nors kartkartėmis dar papūsdavo žvarbokas vėjas, įpusėjus dienai, vos pasibaigus pamokoms, Kolorado lituanistinės mokyklos kiemas prisipildė įvairiausių garsų, kurie akimirksniu nukėlė visus į Lietuvą: barškučių tarškesio, puodų skambesio ir vaikų šūksnių - „Žiema, žiema, bėk iš kiemo!“ Tą akimirką atrodė, kad tarp Kolorado ir Lietuvos nebeliko nei laiko juostų, nei atstumų.

Kolorado lituanistinės mokyklos direktorė Edita Buzėnienė ir mokytoja-praktikantė Austėja Labanauskaitė

Nuotraukų autorės: Edita Buzėnienė, Roma Grincevičienė ir Vilma Balnytė

Tęsdama gražia tradicija tapusias Užgavėnės, Kolorado lituanistinė mokykla šią šventę surengė visai Kolorado lietuvių bendruomenei. Ši tradicija gyvuoja nuo pat mokyklos įkūrimo, o šiemet, kovo 1-ąją, ji minės jau aštuntąjį savo gimtadienį – aštuonerius metus, per kuriuos iš mažos savaitgalio susitikimų vietos išaugo į gyvą lietuviybės židinį, suburiantį skirtingų kartų ir patirčių žmones. Nors sniego šiais metais beveik nebuvo, apie penkiasdešimties susirinkusiųjų nuotaika buvo tokia pakili, kad jo nė neprireikė – žiema buvo išvaryta be didesnių pastangų.

Šventę pradėjo du amžini varžovai – Kanapinis ir Lašininis, kurių kova kiekvienais metais iš naujo sugrąžina į vaikystėje girdėtas istorijas. Jų prisistatymas ir

pasakojimas apie kostiumų simboliką priminė senąją metų laikų kaitos dramą: sotumo ir pasninko, sunkumo ir lengvumo, žiemos ir pavasario. Netrukus kiemą užvaldė vaikų azartas – prasidėjo šokinėjimo su maišais estafetės, virvės traukimas ir greičiausio blyno suvalgymo rungtis. Vaikams šokinėjant su maišais, suaugusieji vis bandė padėti, tačiau ketverių Elenutė nuolat kartojo: „Aš pati, aš pati!“ – ir atkakliai šuoliavo iki pat finišo. Ši akimirka tapo mažu, bet labai tikru šventės simboliu, atspindinčiu savarankišką, drąsią ir džiaugsmingą jaunąją kartą. Daug juoko sukėlė ir blynų valgymo be rankų rungtis. Stebėdami tuštėjančias lėkštes, tėvai juokavo: „Matyt, blynai čia tokie skanūs, kad namuose reikės ieškoti naujų būdų, kaip juos taip pat patiekti, jog lėkštės akimirksniu liktų tuščios.“ Blynų kvapas, vaikų klegesys ir bendras šurmulyš dar labiau suartino susirinkusius bei sukūrė tą retą akimirką, kai laikas tarsi sustoja, o žmogus supranta esąs ten, kur ir turi būti.

Didžiausio laukimo sulaukė Kanapinio ir Lašininio dvikova. Skraidė pagalvės, aidėjo juokas, o per smagias grumtynes net Lašininio dešros „neišlaikė“. Pergalė, kaip ir pridera, atiteko Kanapiniui – kartu su ja, rodos, dar ryškiau nušvito saulė, aprimo vėjas ir visi pajuto, kad pavasaris jau visai čia pat. Po kovos visi, pasipuošę kaukėmis ir persirengėlių kostiumais, šoko lietuvių liaudies šokius, o vėliau sudegino vaikų rankomis pagamintą Morę. Liepsnose simboliškai iškeliavo visa, kas žiemiškai ilga ir sunku. Dūmai kilo aukštyn, lyg nešdami žinią – pavasaris jau pakeliui.

Užgavėnės Kolorade

Užgavėnės Kolorado lituanistinėje mokykloje

Šventę vainikavo bendras stalas, nuklotas mokytojų, vaikų tėvelių, senelių ir šventės svečių keptais blynais. Dalijimasis maistu, pokalbiai ir pažįstami veidai kūrė tą ypatingą artumo jausmą, kuris išseivijoje įgauna dar gilesnę prasmę – čia kiekvienas susitikimas tampa mažąja Lietuva. Šiemet tarp šventės dalyvių buvo nemažai naujų šeimų – tokių, kurių vaikai dar tik atranda mokyklą, ir tų, kurių atžalos ją jau baigė, bet vis sugrįžta. Tokie susibūrimai tampa tiltu – per jį į lietuvišką aplinką ateinama pirmą kartą ir juo vis norisi eiti toliau.

Kolorado lituanistinė mokykla šiandien yra gyvas lietuviybės židiny, suburiantis skirtingų kartų ir patirčių lietuvių bendram buvimui ir tradicijų tęsimui. Matyti Kolorade augančius vaikus, lietuviškai skanduojančius, šokančius tautinius šokius ir su tokiu pačiu džiaugsmu laukiančius Kanapinio bei Lašininio kovos baigties, yra stipriausias įrodymas, kad tradicijos čia gyvuoja kasdienybėje. Tą popietę mokyklos kieme buvo ne tik išvaryta žiema – dar kartą pajutome, kaip gera būti kartu ir kaip net toli nuo Lietuvos lietuviški papročiai vis tiek sujungia į vieną didelę šeimą. Nuoširdžiai dėkojame visiems dalyviams, savanoriams ir rėmėjams,

kurių dėka ši šventė tapo dar vienu gyvu lietuviybės liudijimu Kolorade.